Quina política cultural ens espera a les portes del 2000?

L'any 1994 s'acaba per moments i cada dia que passa estem més i més immersos en la cursa -que ja fa dies ha començat- preparatòria, gairebé de classificació, per la cita de les eleccions municipals que s'han de celebrar la primavera vinent (tot això suposant que -tal i com està el panorama- no hi hagi cap altre tipus d'eleccions). Com aquell qui res, han passat quatre anys d'ençà de la darrera convocatòria per escollir els ajuntaments i perquè, una vegada fet això, es formin nous consells comarcals. Tant en els ens municipals com en els comarcals hi ha una àrea destinada a la cultura, ja sigui de fet o bé, només, de nom.

Arriba, doncs, el moment de saber quines propostes, quines idees i quina destinació pressupostària global, (a nivell de tant per cent a l'hora d'efectuar els pressupostos anuals), es voldrà donar des de les institucions que acabem d'anomenar al món de la cultura. Als habitants del Berguedà que tenim en les diverses manifestacions culturals una raó de gaudi i d'esforç personal i al mateix temps de servei al país, ens interessa saber quina serà la política cultural que se'ns proposa a nivell municipal i comarcal pels propers quatre anys, que ens portaran a les portes del mític 2000.

En aquest quadrienni que s'acaba hi ha hagut de tot, com «en la vinya del senyor», segons les circumstàncies puntuals de cada ajuntament i la voluntat de cada alcalde i/o regidor de cultura (situació extensible a president de Consell Comarcal i/o conseller de cultura de la comarca).

No es pot pas negar que, en el transcurs dels darrers quatre anys, no s'hagin fet «coses», però aquestes realitzacions eventuals no són equiparables a una programació que hagi sorgit d'una política cultural municipal i comarcal suficientment estructurada i clara. Una vegada més les entitats culturals del signe més variat han estat les protagonistes de la vida cultural al Berguedà, fent mans i mànigues per trobar el suport econòmic necessari per mantenir una programació estable -ja sigui en activitats de cara al públic, estudis de caire científic, publicacions, etc.- que faci mantenir viu el caliu cultural dels municipis i la comarca. Les entitats culturals han hagut de lluitar una vegada més contra els escarransits pressupostos que es destinen, normalment, a la cultura, amb l'agreujant que els darrers temps de crisi econòmica han fet estrènyer encara més el cinturó a les ja magres carns de la cultura que a l'hora de suportar retallades monetàries han estat, sens dubte, de les primeres de la fila, talment la cultura fos un luxe per a quatre elitistes.

En aquesta llarga campanya electoral que ens espera per les municipals de l'any 1995, caldrà recordar als partits, a les coalicions, a les agrupacions electorals i a tots aquells que aspiren a tenir algun tipus de quota de poder, que la cultura la fan, sobretot, les entitats de cada poble i de cada comarca i que per això, els ajuntaments, els consells comarcals i les institucions en general haurien de tenir en compte a aquests grups de gent, que treballen per afició, a l'hora de «dissenyar» la seva política cultural. Les administracions, haurien de fer més tasca de coordinació i suport que no pas de realització, que d'això ja se'n cuiden les entitats. I cas que les institucions vulguessin establir un programa d'activitats propi -cosa del tot lloable-, haurien de tenir, abans, la sensibilitat de demanar als àmbit culturals quines són les necessitats que hi ha a peu de carrer. Allò que haurien de fer les institucions, siguin del nivell que siguin, és no malbaratar els cabals que aporten els impostos dels ciutadans en operacions de prestigi que tenen més de propaganda i auto-bombo que no pas de cultura, entesa en el seu sentit més ampli. Les institucions han de posar a l'abast del món cultural els recursos necessaris i les infraestructures perquè les entitats puguin fer la seva via, en la branca que hagin escollit, sense haver de patir per si podran o no podran pagar el lloguer del local social a final de mes, per esmentar algun exemple. Les entitats ja hi posem, des de sempre, la voluntat, l'esforç i la il.lusió